

Capitolul 1

Apăruse dintr-odată acolo. Din senin, cum se spune. Deși cerul numai senin nu era. Nori joși atârnavu greu la orizont; se auzea un bubuit surd; pe scurt, atmosfera prevestea o micuță și drăgălașă **furtună**. Nu era însă clar dacă avea să fie într-adevăr drăgălașă și micuță. Ba chiar dimpotrivă, dacă Oskar intuia corect.

– Doamna Edison? strigă el surprins și se opri pe cărarea îngustă.

Își ridică umerii și clipi, nevenindu-i a crede. Oare cea care stătea acolo, în fața intrării, era într-adevăr profesoara lui de engleză? Evident, era doamna Edison, dar arăta altfel decât la școală. Să fi fost de vină ochelarii? Sau părul lung și roșcat? Sau rochia demodată din stofă grea, de culoare verde-închis? Broșa de argint de la guler? Fugitiv îi trecu prin minte ceea ce-i povestise Marlen, mama lui, în urmă cu două săptămâni, după ședința cu părinții: anume că unii

oameni susțineau că noua profesoară de engleză ar fi fost de fapt o vrăjitoare.

– De ce atât de târziu?

Ea făcu un pas spre el și-l cercetă amănunțit.

Oskar clipi nervos. Oare îl confunda? Asta i se întâmpla des, pentru că era un elev greu de remarcat, care nu prea rămânea în memoria vreunui profesor.

– De ce atât de târziu? repetă ea, pentru că el continua să tacă.

Spunând acestea, se apropie și mai mult.

– Îmi cer scuze, bâigui Oskar și coborî privirea. Cred că mă confundați.

Mai bine s-ar fi întors pe călcâie și ar fi luat-o la goană mâncând pământul, dar, pentru că auzea de jos, dinspre lac, vocile – sarcasticele voci – care tunau sigure de izbândă: „Pișăciosule, astăzi te vom înșfăca, nu ne vei scăpa!“,

Oskar preferă să rămână pe loc. Nu era prea mare diferență între a cădea în mâinile unei vrăjitoare sau a mânca bătaie de la gașca băieților **Gnack**. Ambele variante erau la fel de neplăcute. Băiatul inspiră adânc.

– Eu sunt Oskar Schneider din clasa 7B, spuse el.

Cuvintele lui fură însă acoperite de **zgomotul** infernal al unui avion supersonic.

Ea privi în sus.

– Nu-i rău, mormăi ea apreciativ. Cred c-aș putea să fac și eu asta. Dar să revenim la tine, adăugă ea și spuse, de parcă i-ar fi citit lui Oskar gândurile: Hai în casă. Decizia a fost luată de mult. Și nu uita un lucru: eu sunt *Miss Edison*. Altfel ar trebui, din păcate...

Ochelarii cu ramă aurie și cu lentile rotunde îi alunecaseră pe vârful nasului, fiind împinși la loc cu un gest energetic **al degetului arătător**, la fel cum proceda și Marlen de fiecare dată. Lucrul acesta îi păru lui Oskar oarecum liniștitor. În plus, era recunoscător pentru faptul că *Miss Edison* nu detaliase ce ar fi trebuit să facă. Despre lucruri rele, Oskar prefera să nu cunoască prea multe detalii. Ele urmau să aibă loc oricum, la un moment dat, o știa din experiență, dar era mai bine să nu se gândească prea mult înainte să se întâmple.

– Ai înțeles? țipă ea.

El se crispă. Gunnar, tatăl lui vitreg, urlase exact aceeași propoziție când îi altoise luna trecută o **palma**. Fusese o palmă destul de puternică și până și Marlen fusese de părere că Gunnar nu ar trebui să mai repete vreodată gestul, dacă nu voia să-și caute o altă locuință.

– Da, desigur, vă rog să mă scuzați, băigui Oskar și ridică privirea.

Abia acum observă că ușa casei era larg deschisă și încercă să arunce o privire în interior. Tot ce văzu era un coridor nesfârșit, acoperit de sus până jos cu lambriuri închise la culoare și luminat slab de o lampă de perete, ce arunca o lumină tulbure. „Înspăimântător“, se gândi Oskar.

– Batman? Vocea lui Oskar suna neîncrezător. Te referi la Batman *al nostru*?

– Chiar la el, întâri Emma. Și când i-am șoptit la ureche să alerge repede acasă, s-a mișcat ca fulgerul. A luat-o la goană și nu a lăsat punga să cadă nici măcar o dată. Pentru asta merită laudat din plin. Ea îi puse lui Oskar punga în mână. Și acum uite ce am descoperit în dezordinea de la Tobias. Era acolo o cutie plină de chestii electronice și m-am gândit să mă uit și eu puțin prin ea. Ei, ce spui de asta?

Oskar avu nevoie de un moment până înțelese. Trase de un cablu scurt care ieșea din pungă și la capătul căruia se afla ceva care arăta ca un **preventer**.

– Vrei să spui că...?

– Sunt aproape sigură. Dacă se potrivește sau nu, asta nu mai știu, dar mătușa Millie ne va lămuri. În orice caz, este cu **douăzeci și șapte de poli**, dacă am numărat bine. Trebuie să-l testeze de îndată. Uau, ce incitant! Dacă totul merge bine, într-o oră sunt din nou vizibilă. Ea îl ciupi ușor de antebraț. Oskar, cum ți se pare?

– Ar fi grozav. Dar cum...

Oskar amuți, pentru că se deschisese ușa liftului. În mod ciudat, nu auzise când liftul fusese chemat. Din lift ieșiră doi **bărbați**. Oskar îi privi uluit. De ce purtau ochelari de soare în interior? Fără un cuvânt, se îndreptară spre ușa de la intrare.

– Îi știi pe cei doi? șopti Emma după ce aceștia dispărură. I-ai mai văzut pe aici?

Oskar clătină din cap în semn că nu. Blocul avea unsprezece etaje și mai mereu se mutau oameni, venind sau plecând. În afară de doamna Racletti, care locuia acolo

de ani de zile, și de familia Schmittbauer de la etajul trei, Oskar nu cunoștea practic pe nimeni din bloc.

– Și care-i treaba cu mașina cu geamuri fumurii? întrebă el în timp ce băga în gură a doua gumă de mestecat. Să fi fost într-adevăr Pittmaloney?

– Îmi dai și mie una? O gumă de mestecat ieși din ambalaj și dispăru. Dacă a fost Pittmaloney? Asta aș fi vrut și eu să aflu, dar a trebuit să vin aici după Batman. Nu eram sigură că va alerga într-adevăr cu punga până acasă. Iar acum preventerul ar trebui să ajungă cât mai repede la mătușa Millie. Mă bazez pe tine. Singură nu mă descurc. Pentru că, dacă punga asta *plutește* pe străzi și mai și așteaptă la fiecare semafor până se face verde..., râse ea încet, câțiva oameni vor leșina categoric. Și, deocamdată, nu trebuie să fim descoperiți. Deci, vii cu mine ca să duci tu punga?

– Bineînțeles, făcu Oskar și îndesă cablul cu **preventer** cu tot înapoi în pungă. Sigur că vin cu tine. În fond, suntem un fel de prieteni... nu-i așa? Sau...? întrebă el, pentru că Emma nu răspundea.

– Da, un pic suntem, spuse ea în cele din urmă. Un pic suntem deja **prieteni**.

